

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: **O.K.**, nar. ■■■, státní příslušnost U. bytem ■■■, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 31 Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2017, č. j. KRPL-70163-15/ČJ-2017-180022-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 17. 7. 2017, č. j. KRPL-70163-15/ČJ-2017-180022-SV, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, s e n e p ř i z n á v á odměna a náhrada hotových výdajů za další řízení před krajským soudem.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V doplnění žaloby žalobce žalované vytýkal, že dostatečně a správně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pochybila, pokud principiálně odmítala využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a jen částečně se vyjádřila k reálnosti provedení těchto opatření, když zkoumala možnost složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu. Nesprávně vycházela z fikce nespolehlivosti žalobce, kterou dovodila z využití padělaných dokladů občana Rumunska. Nepřihlédla k tomu, že žalobce se dosud neprotivil žádnému rozhodnutí o vyhoštění a jednalo se u něj o první protiprávní jednání, kterého se dopustil nejen na území ČR, ale v celém schengenském prostoru. Žalobce dále argumentoval tím, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba institut zvláštních opatření vykládat v souladu s čl. 15 návratové směrnice a nelze připustit paušalizované rozhodování ve věci jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Tomu se ovšem přibližuje praxe žalované v případech cizinců, kteří využili padělaný pas. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud po předložení věci rozšířenému senátu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 odmítl dosud rozšířenou praxi, podle které v případě, že cizinec již z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevystoupal, správní orgány vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření. Podle žalobce je rozhodnutí žalované o zajištění příkladem takového paušalizovaného postupu. Žalobce uvedl, že náklady na vycestování by nebyly zásadní a mohl by je financovat prostřednictvím známých nebo organizace IOM. Nelze ani souhlasit se závěrem žalované, že pokud nemá žalobce na území ČR trvalou adresu nebo není nikde přihlášen, nelze uložit zvláštní opatření spočívající v povinnosti nahlásit adresu pro účely provádění pobytových kontrol. V dalším žalobním bodě žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal nepřezkoumatelnost pro nedostatečné posouzení eventuální hrozby vážné újmy hrozící žalobci pro vycestování na Ukrajinu. Při výslechu žalobce výslovně uvedl, že se obává následků nenastoupení vojenské služby, těmito překážkami vycestování se žalovaná vůbec nevypořádala. Žalobce citoval závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015, které dle přesvědčení žalobce dopadají i na jeho případ. Odůvodnění žalované označil žalobce za víceméně paušální, takové, které dostatečně nevypořádalo relevantní individuální okolnosti případu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a ustanovenému advokátu přiznal odměnu za zastupování ve výši 8 228 Kč.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na skutečnostech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že k neuložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřistoupila zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a možného zmaření správního rozhodnutí o vyhoštění. Zopakovala, že žalobce si za úplatu a zcela záměrně někdy v březnu 2017 od ruský mluvícího občana na území ČR obstaral identifikační kartu občana Rumunska, ačkoli není jeho občanem. Tento doklad užil minimálně dvakrát jako svůj pravý doklad. Ačkoli na území ČR pobýval neoprávněně od 23. 10. 2015, neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, naopak užil padělaný doklad R., který si obstaral za úplatu, jako pravý při pobytové kontrole a při zařizování ubytování. Žalovaná uvedla, že na území ČR žalobce nepracoval, cestoval po známých, žil ze 700 EUR, které měl z domova. Na Ukrajině je žalobce nezaměstnaný, má tam rodinu – manželku, dvě dcery, dvě sestry rodiče, uvedl, že nemá žádný důvod, který by mu bránil se do vlasti vrátit, kromě záminky, že by mohl mít problémy kvůli nenastoupení základní vojenské služby. Protože u sebe žalobce neměl žádné prostředky na složení finanční záruky, nenahlásil adresu, kde by se do doby realizace správního vyhoštění zdržoval, současně svým jednáním vzbudil podezření, že platné právní předpisy a uložené povinnosti by nemusel dodržovat a rozhodnutí o správním vyhoštění

respektovat, žalovaná žalobce v souladu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistila. Měla za to, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v kontextu žalobcova případu bylo neúčelné a vzhledem k jeho poměrům i nemožné. Žalovaná připomenula, že s žalobcem byl protokol o výsledku sepsán dne 15. 7. 2017. Podle žalované pobyt žalobce na ubytovně v ■■■■ neskytá záruku, že zde bude žalobce ubytován nadále. Protokol o účastnickém výsledku žalovaná odeslala k posouzení Odboru azylové a migrační politiky, který ve stanovisku ev. č. ZS36399 uvedl, že vycestování na U. je možné i přes žalobcem uváděné důvody. Žalovaná se rovněž vyslovila k délce stanovené doby zajištění, dle jejího přesvědčení byla přiměřená. Žalovaná trvala na zákonnosti svého rozhodnutí, navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

Krajský soud o podané žalobě již jednou rozhodoval v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 23. 8. 2017, č. j. 60 A 8/2017-37, řízení o žalobě zastavil. Rozsudkem ze dne 26. 10. 2017, č. j. 10 Azs 272/2017-22, který nabyl právní moci dne 10. 11. 2017, Nejvyšší správní soud uvedené usnesení ke kasační stížnosti žalobce zrušil, vyslovil, že zde nebyly dány podmínky pro postup dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., účinného od 15. 8. 2017, a krajskému soudu uložil, aby podanou žalobu posoudil meritorně.

Krajský soud tedy v intencích závazného právního názoru kasačního soudu přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalované v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 14. 7. 2017 ve 22:20 hodin na ubytovně v ■■■■, v ulici ■■■■, kontrolován hlídkou policie, ke kontrole předložil identifikační kartu občana R. znějící na cizí jméno. Kontrolou dokladu policie zjistila, že se jedná o padělaný doklad (což bylo doloženo i odborným vyjádřením policie ze dne 15. 7. 2017). Žalobce následně předložil pravý cestovní pas Ukrajiny, jehož kontrolou policie zjistila, že žalobce pobývá na území ČR od 23. 10. 2015 neoprávněně, po uplynutí platnosti polského víza s platností od 23. 10. 2014 do 22. 10. 2015. Protože se žalobce prokazoval padělaným dokladem R., byl zadržen pro podezření z přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku.

S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce dne 15. 7. 2017 uvedl, že do ČR přicestoval potřetí, do ČR a států EU jezdí asi od roku 2012. Tentokrát přicestoval autobusem na polské vízum. Padělaný doklad, který předložil hlídce policie, si pořídil od rusky mluvícího cizince v ■■■■ za úplatu ve výši 12 000 Kč. Důvodem pro obstarání rumunského dokladu bylo, že žalobci vypršelo polské vízum. Tento doklad žalobce použil také k prokázání totožnosti na ubytovně v ulici ■■■■ v ■■■■ dne 12. 7. 2017. Ke své finanční situaci žalobce uvedl, že je nemajetný, žije asi ze 700 EUR, které si dovezl z U. v ČR nic nedělá, jezdí po kamarádech. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by mu bránil vrátit se na Ukrajinu, vypověděl, že na U. má rodiče, manželku, dvě dcery a dvě sestry, pouze sdělil, že by při návratu mohl mít potíže, protože nenastoupil základní vojenskou službu.

Z těchto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce se na území ČR

zdržoval neoprávněně již od 23. 10. 2015, od té doby neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Naopak si vědomě obstaral za úplatu padělaný doklad občana Rumunska, který užil jako pravý, navíc nemá sjednané zdravotní pojištění. Tímto jednáním žalobce prokazatelně podle žalované porušil právní předpisy ČR a naplnil podmínku uložení rozhodnutí o zajištění, neboť je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Svým předchozím jednáním demonstroval, jak smýšlí o dodržování právního pořádku ČR. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si padělaný doklad pořídil úmyslně, neboť si byl vědom svého neoprávněného pobytu v ČR. Žalovaná se dále věnovala zdůvodnění, proč v žalobcově případě nepřípadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti hodnotila dosavadní jednání žalobce, jeho vyjádření před správním orgánem v řízení o správním vyhoštění a dospěla k závěru, že taková zvláštní opatření by nebyla účinná a dostačující. K neuložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování předpisů ČR. Také konstatovala, že žalobce žil jen z prostředků, které si dovezl z U., nebylo prokázáno, že by měl dostatek prostředků na složení finanční záruky, nenahlásil ani adresu, na které by se do doby realizaci správního vyhoštění zdržoval, jen uvedl adresu ubytovny, kde se momentálně zdržuje. Žalovaná poté odůvodnila, proč považuje dobu zajištění na 30 dnů za přiměřenou vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Podle žalované existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění, neboť není známa překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce vyhostit. Žalobce nemá na území ČR žádné vazby ani závazky, celá rodina žije na Ukrajině, kde má žalobce vytvořeno zázemí. Žalovaná uvedla, že ze shromážděných podkladů a vyjádření žalobce neplynou skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by správní vyhoštění nemohlo být realizováno. Uzavřela tím, že žalobci v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

Ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu upravují zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, podmínky a postup při jejich uložení. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) finanční záruka a c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

V obecné rovině lze se žalobcem souhlasit, že zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění nesmí být automatismem a musí být žalovanou zvoleno [v souladu s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice)] jako subsidiární pouze

tehdy, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přitom je však žalovaná vždy povinna zkoumat, zda uložení takového zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince bude bezpochyby záviset na důvodu zajištění, současně je třeba vážit konkrétní osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Tyto závěry vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38 (všechny usnesení rozšířeného senátu a rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.

Na rozdíl od žalobce má krajský soud za to, že žalovaná postupovala zcela v intencích právě uvedených závěrů, k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nepřistoupila automaticky, ale až poté, co možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování posoudila nikoli formálně, ale zcela individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem žalobcova případu. V tomto směru krajský soud žádné deficity napadeného rozhodnutí nezjistil.

Žalobce sice na území ČR přicestoval legálně na platný ukrajinský pas s platným polským vízem, ovšem od 23. 10. 2015 zde pobývá dlouhodobě nelegálně a na ubytovně v Jablonci nad Nisou a následně při pobytové kontrole prokazoval svoji totožnost padělaným rumunským průkazem totožnosti. Také neměl sjednáno zdravotní pojištění. Tímto jednáním žalobce jednoznačně porušil právní pořádek ČR, čehož si musel být vědom. Soud se plně ztotožnil se žalovanou, která dovodila, že ze strany žalobce šlo o úmyslné pořízení padělaného dokladu totožnosti státu, jehož žalobce nebyl státním příslušníkem, s cílem obejít podmínky vyžadované právním řádem ČR pro legální pobyt cizinců třetích států.

Zjištěné skutečnosti neskýtají záruku, že je žalobce osobou, která bude respektovat uložené povinnosti. Naopak vypovídají o tom, že žalobce nehodlá zákonná pravidla na území ČR dodržovat a je schopen je úmyslně obcházet. Žalovaná proto zcela správně konstatovala, že existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Brání-li se žalobce tím, že se neprotivil žádnému rozhodnutí o správním vyhoštění a že jde o jeho první protiprávní jednání, musí tuto obranu soud odmítnout. Jak žalobce uvedl do protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění, byl policií kontrolován od svého vstupu na území ČR poprvé. Jinými slovy teprve při pobytové kontrole dne 14. 7. 2017 bylo protiprávní jednání žalobce zjištěno, jiný kontakt žalobce se správními orgány ČR neměl. Ve shodě se žalovanou soud zdůrazňuje žalobcův dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR a úmyslné obstarání padělaného rumunského dokladu totožnosti za účelem obcházení zákonných pravidel pro pobytu cizinců třetích zemí na území ČR.

Nejen žalobcovo předchozí nezákonné jednání vedené cílem obejít pravidla pro pobyt cizinců, ale také jeho osobní a majetkové poměry vyhodnotila žalovaná zcela správně. Žalobce přicestoval z U., kde byl nezaměstnaný, na území ČR, kde podle svého tvrzení nic nedělal a cestoval po kamarádech, neměl zde žádné pevné vazby a zázemí, pouze telefonicky sehnané ubytování v ulici Sadová v Jablonci nad Nisou, kde se dle svých slov 2 dny před pobytovou kontrolou prokázal padělaným rumunským dokladem, za které platil za den 250 Kč, přičemž žalobce uvedl, že je nemajetný. Z těchto skutečností je zjevné, že by mírnější zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla v jeho případě možná a účinná. Žalobce neměl na území ČR žádné zázemí,

žádné stabilní ubytování, jehož adresu by mohl nahlásit a zdržovat se tam, jeho majetkové poměry mu bránily takové zázemí na území ČR vytvořit, stejně jako složit finanční jistotu. Žalobce teprve v žalobě tvrdí, že by mohl vycestovat za pomoci svých známých či organizace IOM. K tomu lze uvést, že žádné takové skutečnosti či záměr žalobce před jeho zajištěním nevyplynuly. Z předchozího jednání žalobce je naopak zřetelná snaha zůstat na území ČR za každou cenu, i nelegálně. Popsané jednání a majetkové poměry žalobce a také prokázání se padělaným rumunským dokladem na ubytovně dne 12. 7. 2017, kde se žalobce podle svého vyjádření momentálně zdržoval, přičemž nic nenاسvědčovalo dlouhodobému ubytování na uvedené adrese, odůvodňují závěr žalované, že nebylo možné uložit zvláštní opatření spočívající v povinnosti nahlásit adresu, kde se bude žalobce do doby realizace správního vyhoštění zdržovat. Žalovaná také správně dovodila, že osoba, která dlouhodobě vědomě a úmyslně nerespektovala podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území ČR, když se prokázala padělaným dokladem totožnosti, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaná tedy uvážila o veškerých možnostech uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla ale k závěru, že jejich uložení nepřichází v úvahu, aniž by byl v konkrétním případě ohrožen výkon správního vyhoštění. Se závěry žalované se soud plně ztotožnil.

Ani námitku nedostatečného vyhodnocení vážné újmy hrozící žalobci z důvodu nenastoupení vojenské služby soud neshledal důvodnou. Protože žalobce podrobně citoval právní úpravu i relevantní judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu, konstatuje soud pouze stručně, že správní orgán rozhodující o zajištění cizince musí vyhodnotit možné překážky vycestování cizince, pokud mu jsou známy nebo v době rozhodování vyšly najevo.

V posuzovaném případě tyto požadavky žalovaná naplnila, byť je odůvodnění jejího rozhodnutí stručnější a obecnější, než by mohlo být. Soud ovšem vnímal, že jednak časový prostor žalované pro formulaci odůvodnění rozhodnutí o zajištění je velmi omezený, jednak obecná zmínka o postihu za nenastoupení základní vojenské služby se u ukrajinských státních příslušníků objevuje opakovaně. Obecnější část žalobcem citovaného textu odůvodnění tak považuje soud jen za dílčí nedostatek odůvodnění, přičemž za podstatné vzal, že napadené rozhodnutí nestojí na nedostatku skutkových důvodů, podstatných pro posouzení věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Svůj závěr o neexistenci překážky trvalejší povahy, která by ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců bránila realizaci správního vyhoštění, učinila žalovaná na podkladě své praxe a shromážděných materiálů. Ačkoli tyto podklady žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedla výslovně, ze spisového materiálu vyplývá, že ještě před rozhodnutím o zajištění žalovaná měla k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 7. 2017, ev. č. ZS36399, podle kterého je vycestování žalobce možné, a to i s ohledem na tvrzené potíže s nenastoupením vojenské základní služby, které nebyly posouzeny ve vztahu k § 179 zákona o pobytu cizinců jako relevantní. Není tedy pravdou, že by žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce zcela ponechala stranou jím tvrzené konkrétní okolnosti, jako tomu bylo v případě řešeném v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 11. 2015, č. j. 42 A 27/2015-22, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 AZS 236/2015-34. V tehdy řešené věci byly skutkové okolnosti značně odlišné, jednalo o situaci iráckého státního příslušníka, který hodlal v Německu požádat o azyl a v návratu do vlasti mu bránil válečný konflikt v oblasti, kde byl raněn a odkud uprchl, přičemž s těmito okolnostmi se žalovaná nezabývala vůbec a v době vydání rozhodnutí o zajištění neměla k dispozici stanovisko ministerstva k možnosti vycestování, jako tomu bylo v žalobcově případě. Závěry uvedené v označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu tak nelze na projednávanou věc beze zbytku aplikovat, jak

se toho žalobce dovolává.

Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhl konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen, naopak s rozhodnutím soudu bez jednání výslovně souhlasil, stejně jako žalovaná.

V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

V řízení o žalobě byl žalobci krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, který má dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. právo na odměnu a náhradu hotových výdajů. V daném případě soud ustanovenému zástupci již přiznal odměnu, včetně náhrady hotových výdajů a odpovídající DPH, celkem ve výši 8 228 Kč za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, v usnesení ze dne 23. 8. 2017, č. j. 60 A 8/2017-34. Odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti přiznal ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 10 As 272/2017-22. V další fázi řízení před krajským soudem již ustanovený zástupce neučinil žádné úkony právní služby, za které by mu náležela odměna a náhrada hotových výdajů, krajský soud proto vyslovil, že se ustanovenému zástupci za další řízení před krajským soudem nepřiznává odměna a náhrada hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. listopadu 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně